

Ой, я постреляна, порубана словами,
душа моя на рани знемагає, ~~немає~~ /стрілами/
неначе стрілами і /двусі/ /за/ гострими мечами
мене /твоя/ його рука здалека досягає.

Ой, ви, слова, страшна, двусічна зброя,
спиніться, дайте спокій /схаменіться/ на хвилинку,
ужеж ми в серце ранені обоє,
хоч я не стала з ним до поєдинку.

Не стала я, ой ні, до долу впала,
мої слова не зброя, а рипання,
я /сльози/ вилила усе, що в серці мала,
стлумила я одно тільки благання:

"Добий мене, /нехай умру/ дай згинути образу."
ох, як сеї поклик з серця поривався,

та знала я, що тим завдам /смертельну/ уразу,
і змовкла я, і голос мій порвався,

і заніміло серце /Я не сміла/ Краща поля
була /в/ тим лицарям, з сідельця збитим, —

/вони могли гукну/ по праву давньому була їм щира воля
гукнути: "вбий мене.. і — бути вбитим.

/А я проб/

С.Ремо 17.XII.1901.